

PUNT DE MIRA

Religió

Últimament s'està parlant molt de la religió catòlica, i quan estic escrivint aquestes ratlles s'està discutint en el Congrés de Diputats, la llei General de l'Ordenació del Sistema Educatiu (LOGSE). Aquesta llei, que no agrada a l'Església, encara està emboïllada amb cotó fluix. El senyor Solana, ministre d'Educació i Ciència, diu que aquesta llei, en la qual ell hi creu profundament, és una reforma positiva, i que la defensarà amb passió, però també amb flexibilitat amb la Constitució i la Santa Seu.

Ha estat notícia, i se n'ha parlat molt del nou nomenament de l'Arquebisbe de Barcelona que ha substituït al nostre Monsenyor Jubany; el nou és el tortosí Ricard Maria Carles, el qual va prendre possessió del càrrec el dia 27 de maig en una cerimònia que es va celebrar al migdia a la Catedral de Barcelona, i per arrodonir-ho a la tarda es va dir missa a Santa Maria del Mar.

Aquests dies també s'ha parlat d'un article a la premsa firmat per Jesús Luis Díaz, en el qual deia que un magistrat de Granada dictava una sentència en la que absolvia Jesucrist, això es deia en la capçalera d'un important diari en lletres de motlle. El magistrat de l'Audiència Provincial de Granada, Eduardo Rodríguez Cano, va absoldre Jesús de Nazaret dels delictes de blasfèmia, rebel·lió i sedició, pels que havia estat condemnat i ajusticiat fa gairebé 2.000 anys. El jutge deia que aquesta sentència era un acte d'amor, i digué també que estava convençut de la falta de garanties judicials en el judici al que Jesucrist va ser culpable, i tampoc no dubta que amb els jutges d'ara no hagués estat culpable ni perseguit, ni detingut, i no hi hagués hagut més remei que donar-li la llibertat. Seguint amb el tema, llegeixo en un diari que el Govern de Madrid farà una llei que desgravarà a qui faci donatius a l'Església i per confessions de fins un 15% i un màxim de 200.000 pts. El Govern deu valorar l'aspecte religiós per no subvencionar-lo, ja que és fonamental que l'Església sigui lliure i independent.

El 35% dels espanyols que l'any 88 es van pronunciar sobre l'aspecte de la Declaració de Renda, van optar perquè el seu percentatge impositiu es destinés a l'Església; el 12% dels declarants el va dedicar a entitats caritatives, i el 53% restant no es va pronunciar.

Per acabar, també un fet ocorregut a Granada, on un capellà va negar la primera comunió a un nen disminuït físic, perquè no sabia distingir el cos de Crist del pa...

Recordo que acabada la guerra ens obligaven a anar a missa, almenys als petits, encara que també els meus pares em deien que havia estat prohibit poc abans anar-hi, ja que l'Església havia estat perseguida. Ara estic content quan veig que la gent és lliure d'anar-hi o no, i els que hi van estan contents i feliços. Ara ja no s'oblga ningú.

Pere Valls i Duran

Correu Obert

En aquesta secció es publicaran les cartes que adrecin els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Que se'n vagin!

Escric aquestes ratlles per dues motivacions: la de veure i haver de patir la Guàrdia Civil pel nostre país, i al damunt haver d'aguantar com empastifen les nostres parets amb els seus problemes interns i les seves ciniques demandes de solidaritat.

Considero que la Guàrdia Civil és una força d'ocupació i per tant té la missió de reprimir-nos i controlar-nos, com ho demostren les detencions de militants independentistes, d'insubmisos i exemples recents com l'apallissament de pagesos a Llerona, a més de figurar en un lloc destacat als in-

formes d'Amnesty International com a responsables de pràctiques de tortura.

El caràcter d'un cos repressiu no canvia pas en res substancial pel fet que es reconegui el dret a la seva "sindicació" i es procedeixi a la seva "desmilitarització", ja que la Policia Nacional té els seus "sindicats" legals i està oficialment "desmilitaritzada", i ja veiem com continua repartint lleya i detenint igual que abans.

Tinguem clar que els catalans no podem exercir lliurement el nostre dret a l'autodeterminació fins que les forces d'ocupació

(entre elles la Guàrdia Civil) no fentin el camp de Catalunya.

El problema de fons, doncs, no és pas que canviï el caràcter d'aquest tristament famós cos, sinó que se'n vagin del nostre país (tant els guàrdies civils que estan al S.U.G.C. com els que no ho estan, i també els policies nacionals i militars, estiguin "sindicats" o no), que ens deixin decidir i organitzar-nos per nosaltres mateixos, sense imposicions ni coaccions alienes.

Voler fer creure el contrari és crear falses expectatives, volent enredar-nos amb el miratge d'uns botxins bons.

Joan Canyamàs i Serra
—Granollers—

Quan ens estalona la lògica de la tercera edat

De la vellesa

Sr. Director:

La notícia de la inauguració d'una llar per als avis que va estrenar la Fundació Antònia Roura i Barbany a Granollers el dissabte proppassat, em va suggerir, casualment, la memòria d'un antic dirigent i immillorable amic en Jaume Nualart (E.P.D.).

Recordo que (dins del marc de la profunda amistat que ens agermanava) li vaig exposar que, en el meu entendre, l'insondable problema dels avis i que els serveis socials de la Generalitat li acabaven d'encarregar, no podia desvincular-se de l'estratègia

concebuda per una colla de saberuts que només maldaven, obsessivament, per afirmar una societat de majories sobiranes, moderna, justa, eficient, audaç i competitiva; suficient per a consolidar un benestar general que indemnitzaria econòmicament les atzaroses contingències que genera la realitat social de la vellesa quan aquesta ens estaciona inevitablement al marge de totes les activitats projectades, precisament, per no equivocar-nos. És evident que els avis no hem de confiar-nos només de la caritat cristiana, però ara resulta que tampoc no sabem el que hem de fer

per a poder ésser vells... perquè la geriatria és una ciència que ens és difícil d'aprendre-la i que només ens entra mitjançant la fe, la comprensió, la dedicació i el sacrifici desinteressat com el d'aquesta gran senyora que és Na Antònia Roura i Barbany. I si és veritat que de veritats només n'hi ha una... encara resulta més senzill (i més barat) aprendre-la des de casa estant i enmig de les sorregueres rialles de tota la família mentre la canalla ens empeny i ens escridassa...! Au va...! Avi... què fas aquí assegut tot el dia...? Per què no vens a l'era a jugar a saltar i parar amb nosaltres...?

Joan Bta. Soldevila i Tur
—Corró d'Amunt—

EL REFRANYER

Qui no bat pel juliol, no bat quan vol

D'entrada, tinc de confessar honestament que de les feines del camp, no en sé ni un borrall. Em limitaré a glossar la filosofia d'aquest refrany que res no té a veure amb el blat, les eres i el batre quan n'és el temps. El refrany ens ve a dir que qui no bat pel juliol la pot espiffar de ca l'ample. Tots els mortals el tenim el nostre juliol. Si no el sabem aprofitar com cal, malament rail! El pas del temps no ens en pot oferir massa de juliols a la nostra mida. Si no ens afanyem a batre les nostres il·lusions, els nostres afanys i tot allò que només treu el nas una vegada a la vida, quan ens atrevim de fer-ho, dissortadament ens adonarem que ja és massa tard. El juliol de la vida dels homes, és la joventut. Aquesta és l'avinentosa millor de posar el blat a les nostres eres. N'hi ha molta de gent que s'han oblidat de batre quan n'era l'hora i en voler-ho fer, el sol de les esperances ja ha anat del tot a la posta. Quin refrany més encertat! "Qui no bat pel juliol, no bat quan vol". Quina saviesa més profunda encloïu aquesta dita popular de la que potser ningú no en fa massa cas! Si fem les coses quan n'és l'hora, i sabem fer-les com cal, per tal que surtin ben fetes, fem-les sense cap mena de dubte. El dubte no és altra cosa més que l'espuma de la incapacitat mental. No esperem fer les coses quan és el pitjor moment de fer-les. Això no és cap embut de paraules. És una realitat d'ara i de sempre, com ho és aquest refrany dels nostres avis.

Josep Maclà i Maclà

L'ESCLETXA

Andròmines i deixalles

He assistit a la projecció de l'aventura de les alpinistes catalanes Magda Nos i Mònica Verge que la tardor passada van coronar el Cho Oyu, de 8.201 m. a l'Himàlaia. En fer el cim, el 19 de setembre, es van convertir en les primeres dones de l'Estat espanyol que aconseguien superar la barreira dels 8.000 m.

Elles van fer les fotografies i elles hi han posat les explicacions. N'ha resultat un àudio-visual preciós i ben documentat.

Comentaven que durant el descens van anar recollint tot el material dels diferents camps d'avitualment. Això que semblava ben normal resulta que no ho és gens, ben al contrari. Ara, allò més corrent és baixar dels cims amb les mans buides. És més còmode abandonar el material que no fa falta. El resultat és que les rutes dels cims del món estan empastifades de deixalles.

El mar no és pas més afortunat; s'ha convertit en un dipòsit internacional d'escombraries, a més del petroli i altres greixos que sovint hi escampen els vaixells accidentats. Els mars relativament petits i tancats, com el Mediterrani, estan condemnats a mort. És un miracle que encara se'n tregui peix tan bo.

Pel que fa a l'aire, el respirem ben contaminat. I l'espai, el cel que nosaltres veiem, és ple d'andròmines; algunes s'han perdut però la majoria hi han estat abandonades. Hi ha satèl·lits artificials i altres aparells que un cop complida la seva missió voleien eternament. Possiblement no és rendible recuperar-los. Diuen que per a la fabricació de tota mena d'objectes destinats a viatjar per l'espai es fan servir materials que en garanteixin la integritat. Però no hi ha res que sigui infalible i quan algun d'aquests estris es desintegram es multiplica el perill. Caldrà fer un pla mundial de residus espacials.

Fa trenta-set anys que Hillary i Tensing van conquerir l'Everest i vint-i-un que N. Armstrong i E. Aldin van trepitjar la lluna. Ni els uns ni els altres no es podien imaginar que amb el temps, a les rutes que van obrir hi farien acte de presència un munt d'andròmines.

És a dir, la brutícia que només semblava patrimoni de les grans ciutats ja senyoreja arreu. Els racons més amagats i els cims més enlairats de la terra, les superfícies i les profunditats del mar i la immensitat de l'espai aeri són plens de porqueria. Atès que tot el merder ha sortit de la mà de l'home, no m'estranyaria que la història futura conegui el nostre planeta amb el mot de Planeta Femta.

Lourdes Cubells